

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ
ΤΕΥΧΟΣ 4 (789) ΓΕΝΑΡΗΣ 1929

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΣΤΟΝ ΨΥΧΑΡΗ

Μια φορα, δεν είναι πολυς καιρος, βρήκα τον Ψυχάρη καταγαναχτισμένο και έδειχνε την αγανάχτησή του με το συνειθισμένο του ηχηρο τρόπο. Τότε του έγραψα το ακόλουθο επίγραμμα :

Βροντουν, ακούτε, οι ουρανοι,
βροντη νεκρους που σηκώνει
αντίλαλοι είναι απ τη φωνη,
ο Ψυχάρης, παιδια, σα θυμώνει.

Όταν του το απάγγειλα, ξεκαρδίστηκε με τον ίδιο κάλι ηχηρό του τρόπο.

27. 11. 29

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

ΔΥΟ ΓΑΤΑΚΙΑ

Με φωνή ψιλή χελιδονιοῦ φώναζαν μόλις τὰ πέταξαν κρυφὰ στὸ ρεῖθρο τοῦ πεζοδρομίου τὰ δυὸ γατάκια. Κ' οἱ φωνοῦλες τους εξακολουθοῦσαν νὰ εἶναι γλυκές, παρακλητικές, γλήγορες, ζητώντας τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας τους, μὰ κανένα δὲ συγκινοῦσαν νὰ τὰ μαζέψει.

Κάπου κάπου ἔβγαινε καὶ μιὰ ὑπηρέτρια κ' ἔλεγε μὲ ἀγανάχτηση :

— Ἐδῶ βρέθηκαν νὰ τὰ πετάξουν ; Δὲν τᾶρριχναν στὸ σκουπιδιάρη !

Μιὰ μικρὴ ὑπηρέτρια μ' ἓνα κερὶ ἀναμμένο στὸ χέρι πῆγε καὶ τὰ φώτισε. Τὸ ἓνα εἶταν γκριζο τιγκρέ καὶ τ' ἄλλο μαῦρο.

— Νίαιου νίαιου ! τὴν παρακάλεσαν βιαστικά.

— Ἄχ τι ἄμαρτία, τι ἀδικία ! τοὺς ἀπάντησε, δὲν περπατᾶνε μὰ ἔχουν ἀνοιχτὰ τὰ μάτια τους καὶ μπουσουλᾶνε !

Βγήκε ἡ κυρία τῆς στὸ μπαλκόνι κ' ἐπιταχτικά τὴ διάταξε νὰ μπεῖ μέσα.

Ὅλη τὴ νύχτα τὰ γατάκια φώναζαν κ' ἡ φωνὴ τους ὡς τὰ ξημερώματα πρόφτασε νὰ γίνεῖ βραχνή, ἐνῶ τὸ αἰσθημα τῆς αὐτοσυντήρησης, ὡ θαῦμα τὰ ἔκανε καὶ περπατοῦσαν !

Τρικλίζοντας, σηκώνοντας τὸ κεφαλάκι τους ψηλὰ μὲ τὰ ξεθωριασμένα γαλανὰ ματάκια τους, διευθυνόντουσαν πρὸς τοὺς ἀραιοὺς ἀρωϊνοὺς διαβάτες :

— Νίαιου νίαιου !

Κανένα δὲ συγκινοῦσαν.

Τώρα ἔβγαιναν μὲ νυχτικά ἢ πυτζάμες

οἱ περίοικοι στὰ μπαλκόνια καὶ στὰ παράθυρα :

— Ποιὸς τὰ πέταξε ; Δὲ μᾶς ἄφηταν ὅλη τὴ νύχτα νὰ κλείσουμε μάτι.

Σὲ λίγο περνοῦσε ἐν' αὐτοκίνητο στολισμένο μὲ πεῦκα καὶ μὲ δυὸ νέες χωρὶς καπέλλο μὲ κοντὰ ἀνα ατεμμένα ξανθὰ μαλλιά ἐνῶ δυὸ νέει χωρὶς σακάκι. τὶς εἶχαν κουρασμένα ἀγκαλιασμένες. Κρατοῦσαν ταιγάρο στὸ χέρι καὶ γελοῦσαν.

— Νίαιου νίαιου, εἰδοποίησαν πῶς τὰ γατάκια.

— Στάσου, στάσου σωφρέρ ! εἶπε ἡ μία, κ' ἐκεῖνα ἀμέσως στήλωσαν τὰ πεδαράκια τους καὶ κοίταζαν πρὸς τ' αὐτοκίνητο ποὺ κοντοστεκόταν . . .

— Νὰ τὰ πάρουμε, εἶπαν οἱ νέες.

— Καθόλου νὰ μὴν τὰ πάρουμε, ἀπάντησαν οἱ νέοι.

— Μὰ κοίταξε πῶς μᾶς παρακαλοῦν !

— Ὅχι, ὄχι ! Τράβα σωφρέρ !

Καὶ τ' αὐτοκίνητο ξεκίνησε βιαστικό.

Ἡ ἀνατολὴ εἶχε ἀρχίσει νὰ ροδίζει γιὰ νὰ βγεῖ ὁ ἥλιος. Οἱ γάτοι καὶ οἱ γάτες γύριζαν στὰ σπίτια τους ἐξαντλημένοι ἀπ' τὶς νυχτερινὲς ἐρωτικές τους περιπέτειες, ἐνῶ τὰ γατάκια δὲν ἔπαιναν νὰ φωνάζουν σ' ἓναν τόνο θλιβερό, ἐπιτιμητικό ποὺ γιὰ τόσο μικρὸ διάστημα τὰ κορόιδεψε καὶ τὰ προσκάλεσε ἡ ζωὴ.

ΙΟΥΛΙΑ ΠΕΡΣΙΑΚΗ